

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D. v právní věci **žalobce: S. E.**, nar. „X“, státní příslušnost Turecká republika, hlášen k pobytu „X“, zastoupeného Mgr. Markem Sedlákem, advokátem, se sídlem v Brně, Příkop 8, proti **žalovanému: Ministerstvu vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky, Poštovní schránka 21/OAM, Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30.12.2013, č.j. OAM-79/ZA-ZA06-P05-2013,**

t a k t o :

- I.** Žaloba se **zamítá**.
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se v žalobě podané v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 30.12.2013, č.j. OAM-79/ZA-ZA06-P05-2013, kterým mu nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“).

Žalobce v žalobě uvedl, že přicestoval dne 26.2.2013 na území České republiky a dne 27.2.2013 se dostavil na přijímací středisko cizinců Zastávka. Dne 7.3.2013 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany. Tu odůvodnil tím, že po dobu více než devíti let byl soustavně podrobován výslechu ze strany turecké policie za účelem zjištění informací o bratrovi žalobce, který je členem organizace PKK. Žalobce byl terčem opakovaného šikanózního jednání ze strany policie, která podrobuje žalobce i jeho rodinu neustálým výslechům, trvajícím často i několik dní. V důsledku toho je na žalobce vyvíjen psychický

nátlak a byl mu jednáním policie znemožněn výkon jeho práva na vzdělání, současně byl se žalobcem v důsledku tohoto jednání policie ukončen pracovní poměr a žalobce byl nucen vycestovat z Turecka. Žalobce tak byl po dobu delší 9 let podrobován nelidskému a ponižujícímu jednání a byl uvrhnut do prostředí, ve kterém by nebyl schopen obstarat ani své základní lidské potřeby. Žalobce je proto toho názoru, že vycestováním by mu vznikla vážná újma a z tohoto důvodu splňuje podmínky doplňkové ochrany. V důsledku vycestování by došlo k nepřiměřenému zásahu do jeho soukromého a rodinného života, neboť již čtvrt roku žije ve společné domácnosti se svou přítelkyní N. Š. s úmyslem zachování tohoto stavu i v budoucnu bez určení délky trvání. Nezákonnost rozhodnutí žalovaného shledává žalobce především v tom, že postup žalovaného je v rozporu s ustanovením § 14a odst. 1 a 2 písm. d) zákona o azylu. Žalovaný ve svém rozhodnutí posoudil zcela nepřezkoumatelně a povrchně otázku splnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu ustanovení § 14a zákona o azylu, neboť žalobce má na území České republiky trvalé sociální a rodinné vazby.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí a odkázal na obsah správního spisu a odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalobce v průběhu správního řízení sdělil, že pomáhal propagovat v předvolební kampani kandidáta politické strany rozdáváním předvolebních letáků, účastnil se několika demonstrací a různých pochodů, ale již nehovořil o žádných problémech, které by v souvislosti s touto činností v Turecku měl. Neuvedl tak žádné skutečnosti, které by bylo možnou považovat za pronásledování pro uplatňování politických práv a svobod. Zadržení a výsledky se staly v souvislosti s bratrem žalobce a snahou policie zjistit místo jeho pobytu, ne tedy z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů. Žalobce uvedl, že nikdy nebyl mučen, nebyl z ničeho oficiálně obviněn a také se nezmínil, že by podepsal nějaký oficiální dokument o svém zadržení. Žalobce rovněž neuvedl žádné negativní kroky tureckého režimu proti své osobě, které by vůči němu byly aplikovány a měly by například vliv na jeho osobní a pracovní život. Sám se ani nepokusil dovolat se ochrany svých práv u státních orgánů nebo jiných institutů v zemi původu. Nevyužil tak všech dostupných prostředků, které mu poskytuje právní řád země původu. Navíc vyplynulo z výpovědi žalobce několik rozporuplných skutečností, čímž výpověď žalobce nese znak nevěrohodnosti. O žádné české přítelkyni, se kterou vede žalobce společný život, se v průběhu správního řízení ani nezmínil, proto se žalovaný ani nemohl zabývat touto okolností.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, (dále jen „s.ř.s.“) bez jednání, neboť žalobce s tímto postupem výslovně souhlasil a žalovaný se po řádném poučení, že může vyslovit souhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřil.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a ust. § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanovuje ust. § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. a ust. § 32 odst. 1 zákona o azylu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti podle § 76 odst. 2

s.ř.s. přihlédnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky v projednávané věci nebyly zjištěny.

Po posouzení všech skutkových a právních okolností případu dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti ve vztahu ke splnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu, přičemž shledal závěry žalovaného v tomto směru natolik zřejmé, že je možno je meritorně přezkoumat. K narušení žalobcova soužití s českou přítelkyní je nutno uvést, že žalobce existenci tohoto vztahu ve správním řízení nenamítal, a proto se k ní žalovaný nemohl vyjádřit. Z tohoto důvodu absence reakce žalovaného na tuto skutečnost nezakládá nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí.

Žalobce má za to, že mu měla být mezinárodní ochrana udělena buď z důvodu pronásledování podle § 12 zákona o azylu nebo podle § 14a zákona o azylu, neboť jeho vycestováním by bylo znemožněno jeho právo na rodinný život v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle § 12 zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Podle § 2 odst. 8 až 10 zákona o azylu se za pronásledování pro účely tohoto zákona považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Původcem pronásledování nebo vážné újmy (§ 14a) se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu. Za pronásledování nebo vážnou újmu se nepovažuje, může-li cizinec s přihlédnutím k osobní situaci nalézt účinnou ochranu v jiné části státu, jehož státní občanství má, nebo je-li osobou bez státního občanství, v jiné části státu svého posledního trvalého bydliště, pokud se obava z pronásledování nebo vážné újmy vztahuje pouze na část území státu.

Podle § 14a zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

(2) Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
- c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Udělení mezinárodní ochrany primárně směřuje k ochraně proti různým složkám státu, případně i k ochraně proti soukromým osobám, není-li stát schopen či ochoten žadatele o mezinárodní ochranu ochránit. O tom svědčí i ustanovení § 2 odst. 9 zákona o azylu, které stanoví, že původcem pronásledování (§ 12) nebo vážné újmy (§ 14a) se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.

Z výpovědi žalobce nevyplývá, že by byl za svou účast na volební kampani parlamentní strany BDP nějak sankcionován a neuvedl nic o jiné politické aktivitě, za kterou by mohl být pronásledován ve smyslu ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu. Ačkoliv žalobce uvádí, že byl opakovaně ze strany turecké policie šikanován, ani tato samotná skutečnost by nestačila k udělení mezinárodní ochrany podle § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť by se muselo jednat o šikanózní jednání pro některý z důvodů uvedených v ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu. Jednání policie však mělo být motivováno snahou zjistit, kde je žalobcův bratr, který se měl přidat k PKK. Žalobce byl i po zásazích policie v Istanbulu zaměstnán, dokonce se dohodl s policií, aby kvůli ostatním obyvatelům domu nechodila přímo za ním do bytu, ale kontaktovala ho na ulici. Žalobce dle svého vyjádření nikdy nebyl ze strany policie mučen, jeho výsledky sice trvaly dle jeho tvrzení nepřiměřeně dlouho, to však nelze považovat za ohrožení žalobcova zdraví, života či svobody intenzity, kterou by bylo možno považovat za pronásledování. Proti tomuto postupu policie si žalobce nikdy oficiálně nestěžoval. Soud tak konstatuje, že žalobce se nepokusil vyčerpat prostředky ochrany, které mu turecký právní řád nabízí. V tomto směru je nutno odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25.12.2005, 6 Azs 479/2004, www.nssoud.cz, ve kterém je uvedeno: „*Měl-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany formou azylu v zemi původu v konkrétním případě potíže s policií, nepůjde zpravidla o jev státní mocí vyvolaný, podporovaný, záměrně trpěný nebo úmyslně nedostatečně potlačovaný, tedy o pronásledování ve smyslu § 2 odst. 6 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. To platí tím spíše, nevyužil-li žadatel reálně dostupné prostředky v zemi původu nebo ustoupil-li od svého požadavku na to, aby zásah policie byl prošetřen.*“

Z opatřených zpráv žalovaným nevyplývá, že by státní složky, zejména policie, na území Turecka nemohly nebo nechtěly žalobci poskytnout případnou ochranu. Nelze ani dojít k závěru, že by bývalí policisté či neúspěšní žadatelé o azyl byli skupinou, která by na území Turecka byla obecně pronásledována, nebo které by nebyla poskytována ze strany státní orgánů ochrana. Na základě shora uvedených skutečností musí soud konstatovat, že azylový příběh, který žalobce poskytl, nenaplňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany podle

§ 12 zákona o azylu.

Námítka zásahu do rodinného a soukromého života z důvodu soužití s českou občankou směřuje zřejmě k tomu, že vycestování žalobce z České republiky by bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR, konkrétně s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“); takový rozpor by pak měl představovat vážnou újmu ve smyslu § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Ve vztahu k této námitce lze odkázat na dřívější judikaturu Nejvyššího správního soudu, například na rozsudky ze dne 28.11.2008, 5 Azs 46/2008, a ze dne 11.6.2009, 9 Azs 5/2009, www.nssoud.cz. V nich se Nejvyšší správní soud vyjádřil v tom smyslu, že zásahem do soukromého a rodinného života, který si cizinec na území České republiky vytvořil, by v souvislosti s čl. 8 Úmluvy mohl být zpravidla pouze dlouhodobý zákaz pobytu, který by právě svou délkou mohl dosáhnout intenzity nepřiměřeného zásahu ve smyslu judikatury Evropského soudu pro lidská práva ve Štrasburku (dále jen „ESLP“). Výjimkou by pak mohl být pouze případ, kdy by nepřiměřeným zásahem do rodinné či osobní vazby byla již pouhá nutnost jeho vycestování. Vztahem zakládajícím rodinný život je pak v první řadě vztah manželů v zákonném a skutečném manželství, což není žalobcův případ. Ten by případně mohl naplnit pojem soukromého života zahrnujícího do určité míry i širší aspekty života jednotlivce, včetně práva na vytváření a rozvíjení vztahů s dalšími lidskými bytostmi. Ovšem i kdyby v daném případě bylo vůbec možné hovořit o naplnění pojmu rodinného, resp. soukromého života, je třeba si uvědomit, že ustanovení čl. 8 Úmluvy neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, resp. napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi (srov. rozsudek NSS ze dne 28.4.2011, 1 Azs 5/2011, www.nssoud.cz).

ESLP ve své judikatuře potvrzuje, že stát je oprávněn podle mezinárodního práva a na základě svých smluvních závazků ke kontrole vstupu cizinců na své území a ke kontrole jejich pobytu na něm. Úmluva nezaručuje právo cizince na vstup do konkrétní země nebo pobyt v ní a při výkonu svých povinností udržování veřejného pořádku mají smluvní strany pravomoc vyhostit cizince. Avšak jejich rozhodnutí na tomto poli mohou zasahovat do práva chráněného podle čl. 8, a proto musí být v souladu s právem a musí být nezbytná v demokratické společnosti, což znamená ospravedlněná naléhavou sociální potřebou a zvláště musí být proporční ke sledovanému legitimnímu cíli. V judikatuře ESLP je hlavní důraz, pokud jde o vyhoštění a vydání, kladen na aspekt „rodinného života“, který je interpretován jako „rodinný život“ vedený na území smluvního státu cizincem, který zde zákonně pobývá. ESLP však rovněž konstatoval, že Úmluva nezahrnuje právo vést rodinný život v konkrétní zemi. ESLP vypracoval relevantní kritéria, která je možno použít pro potřeby zvážení, zda je vyhoštění opatřením nezbytným v demokratické společnosti. Mezi tato kritéria patří délka cizincova pobytu v zemi, z níž byl vyhoštěn; doba, jež uplynula od spáchaného trestného činu a cizincovo chování v průběhu té doby; občanství různých zúčastněných osob; cizincova rodinná situace jako např. doba od svatby, která uplynula, a jiné faktory vyjadřující úspěšnost rodinného života páru; jestli mají manželé děti, a pokud ano, kolik jich je a jakého jsou věku a vážnost problémů, do nichž se může manželka dostat v zemi, kam má být cizinec vyhoštěn, nejlepší zájem a blaho dítěte, zvláště s ohledem na vážnost problémů, na které může některé z cizincových dětí narazit v zemi, do které je cizinec vyhoštěn a pevnost sociálních, kulturních a rodinných vazeb s hostitelskou zemí a se zemí destinace (viz Slivenko proti Lotyšsku, stížnost č. 48321/99, Üner proti Nizozemí, stížnost č. 46410/99, Jakupovic proti Rakousku, stížnost č. 36757/97, dostupné na www.echr.coe.int).

Žalobce je v České republice něco přes jeden rok, celý dosavadní život žil v Turecku, na území České republiky nemá žádné trvalé blízké vazby, kromě bratra, který, jak bylo zjištěno ve správním řízení, není na území v režimu mezinárodní ochrany, žalobce nemá na území České republiky děti, není sezdán a jeho vztah trvá velmi krátce, což dokládá i to, že o něm ve správním řízení dosud vůbec nehovořil. Za takového skutkového stavu má soud za to, že vycestováním žalobce nedojde k porušení čl. 8 Úmluvy, a tím i k porušení mezinárodních závazků České republiky ve smyslu ustanovení § 14 odst. 2 písm. d) zákona o azylu.

Soud uzavírá, že žádné ze žalobních tvrzení o pochybení žalovaného neshledal důvodným, neboť žalovaný vycházel z dostatečně zjištěného skutkového stavu dle ustanovení § 2 odst. 4 a § 3, § 50 odst. 2, 3, 4 a § 52 správního řádu a rozhodnutí je přesvědčivě odůvodněno dle požadavků ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu a z těchto důvodů soud žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 14. dubna 2014

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová